

právního poměru, založeného mezi majiteli mlýna a majiteli rybníka. Není tu tedy sporu o užívání vody podle vodního zákona, nýbrž st-lé vznesli před úřad vodoprávní spor o užívání vody na základě poměru soukromoprávního.

Podle cit. předpisu § 75 vod. zákona není však vodoprávní úřad povolán, aby ve sporu takovém rozhodoval. Bylo by zapotřebí výslovného zákonného ustanovení, které ve smyslu § 105 ústavní listiny přeneslo by na vodoprávní úřady kompetenci rozhodovati o sporech o nárok soukromoprávní. Takového ustanovení nelze však nalézt ani v § 88 vod. zákona, jehož se stížnost dovolává, neboť předpis tento nepraví nic více, než že rozsouzení («Austragung») soukromoprávních námitek zůstává vyhrazeno cestě soudní. V tomto ustanovení není nikterak možno viděti výjimku ze základního kompetenčního předpisu § 75 vod. zákona.

V námitkách, vznesených v řízení správním, bránili se st-lé proti povolení ke zrušení rybníka z důvodu, že mají právo na užívání vody z tohoto rybníka. Kvalifikoval-li žal. úřad tuto námitku jako námitku soukromoprávní, byl ve shodě s tím, co st-lé sami o povaze svého práva uvedli. Nemohl tedy jinak, než vyřízení této námitek vyhradit řádnému soudu, neboť jinak byl by překročil meze své příslušnosti (srov. ve stejném smyslu Boh. A 10.368/33, 10.989/34 a j.).

Že žal. úřad nepoužil zákonem předepsané formule, že zrušení rybníka je v ohledu veřejném (t. j. s hlediska vodního práva) přípustné, nýbrž použil obratu, že udílí se vodoprávní povolení (což ostatně nemá při současném odkazu soukromoprávních námitek na pořad práva právního významu), stížnost vůbec nevytýká.

Č. 12.499.

Vodní právo. — Řízení správní: I. Předpisu § 68 odst. 1 vládn. nař. č. 8/1928 Sb. je vyhověno i tím, že rozhodnutí jest označeno jako výměr v právním poučení. — II. Právní účinnost vodoprávního konsensu proti interesentům není za všech okolností podmíněna doručením konsensního výměru každému účastníku.

(Nález z 16. září 1936 č. 14.679/36.)

Věc: Vodní družstvo pro Přerov n. L. a okolí (adv. Dr. Oldřich Koblížek z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 16. prosince 1933 (vrch. min. komisař Dr. Karel Pesser) o vodoprávním konsensu k odběru vody.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podáním z 4. října 1931, řízeným na zem. úřad v Praze, domáhalo se vodní družstvo pro Přerov n. L. a okolí toho, aby vodoprávní nález okr. správy pol. v Čes. Brodě z 2. února 1924, jímž bylo vodnímu družstvu v Semicích uděleno povolení k zavlažování pozemků vodou z odpadního náhonu vodního družstva pro Přerov n. L., by

zrušen a aby okr. úřadu v Čes. Brodě bylo uloženo znovu projednatí projekt vodního družstva v Semicích, a odůvodňovalo petit tento tím, že k vodoprávnímu řízení na den 29. ledna 1924 nebylo vodní družstvo pro Přerov n. L. a okolí vůbec pozváno, že se ho tedy nemohlo zúčastniti a také se ho nezúčastnilo.

Výměrem okr. úřadu v Čes. Brodě z 20. června 1933 bylo zmíněné podání vodního družstva v Přerově n. L. odmítnuto jako opožděné a tudíž nepřípustné v podstatě z toho důvodu, že vodoprávní nález z 2. února 1924 byl vydán a vodnímu družstvu doručen již v únoru 1924, což je zřejmo z okolnosti, že byla bezzávadně provedena i kolaudace, k níž se zástupce vodního družstva v Přerově n. L. nedostavil, kdežto stížnost byla podána teprve po téměř 8 letech.

Další odvolání vodního družstva v Přerově n. L. bylo nař. rozhodnutím zamítnuto a výměr I. stolice byl potvrzen v podstatě z důvodů v něm uvedených.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažoval nss takto:

V první řadě musil se nss vypořádati s procesní námitkou stížnosti, že nař. rozhodnutí nebylo označeno jako výměr, což se přičií předpisu § 68 odst. 1 správ. řádu.

Než poslední odstavec nař. rozhodnutí zní doslovně takto: »Z výměru tohoto není další odvolání přípustné.....«. Je tedy nař. rozhodnutí ve svém textu výslovně označeno jako výměr. Že by podle § 68 správ. řádu bylo nezbytno označiti rozhodnutí jako výměr i mimo jeho text, zejména v nadpise, nedá se z ustanovení § 68 správ. řádu vyvoditi, třebaže sluší připustiti, že takovéto nápadné označení jest účelné. Je-li však nař. rozhodnutí vskutku jako výměr označeno, neměl soud příčiny zabývatí se otázkou, zda by nedostatek tohoto označení bylo lze vůbec a zejména vzhledem k okolnostem tohoto případu uznati za vadu tak podstatnou, že by mohla vésti ke zrušení nař. rozhodnutí podle § 6 zákona o ss.

Ve věci samé namítá stížnost nejprve, že výměr z 2. února 1924, jímž byl družstvu semickému udělen sporný vodoprávní konsens, nebyl družstvu přerovskému doručen, ačkoli toto bylo na věci zúčastněno. Tato námitka mohla by však býti významná jenom tehdy, kdyby podle zákona právní účinnost vodoprávního konsensu proti interesentům byla za všech okolností podmíněna doručením konsensního výměru každému účastníku. Než § 83 vod. zákona, který upravuje zkrácené řízení konsensní, o jaké tu nesporně šlo, takového ustanovení neobsahuje. Lze ovšem připustiti, že výměr konsensní má býti doručen účastníku, který proti projektu vznesl námitky, leč podle protokolu o komisionálním řízení z 29. ledna 1924 dnešní st-l, t. j. přerovské vodní družstvo, žádných námitek proti projektu nevznesl. Nebylo tedy příčiny, aby přerovskému družstvu výměr konsensní byl doručen, a soud neměl proto důvodu zkoumati, zda je správné tvrzení zástupce žal. úřadu, že výměr nesporně doručený předsedovi semického družstva, jenž byl té doby současně předsedou družstva přerovského, má právní účinnost i proti vodnímu družstvu přerovskému.

Účinnost vodoprávního nálezu proti účastníku jest ovšem podle § 83 vod. zákona podmíněna tím, že komisionální řízení bylo náležitě veřejně

vyhlášeno. Tato veřejná vyhláška má se podle § 83 vod. zákona státi v dotyčných obcích (»in den betreffenden Gemeinden«). Podle obsahu spisů bylo komisionální řízení zcela nepochybně vyhlášeno v obci semické. Vyhláška v obci přerovské, kde je sídlo přerovského družstva, není obsahem správních spisů prokázána. Je-li podmínkou pro účinnost vodoprávního nálezu proti stěžujícímu si družstvu, aby vyhláška byla uveřejněna v místě jeho sídla, což stížnost rovněž uplatňuje, záleželo by ovšem na tom, zda vyhláška stala se i v Přerově n. L. Než v administrativním řízení oprávněm stěžující si družstvo ani slovem nevytklo, že vyhláška v obci přerovské se nestala. St-1 přichází s touto námitkou teprve ve stížnosti k tomuto soudu podané, takže žal. úřad neměl příčiny otázkou touto se zabývat, kdežto v řízení před nss je námitka ta novotou podle § 5 zákona o ss nepřipustnou.

Soud musil tedy dospěti k zamítnutí stížnosti pro bezdůvodnost. Domnívá-li se stěžující si družstvo, že sporným konsensem bylo zasaženo do jeho soukromých práv a že doručení pozvání ke komisionálnímu řízení, jež bylo provedeno do rukou předsedy družstva Josefa J., nemá proti družstvu přerovskému právních účinků, zůstává mu podle 2. odst. § 83 vod. zákona otevřena cesta k civilnímu soudu, jemuž by příslušelo posouditi, zda pozvání doručené Josefu J., jenž byl v kritické době současně předsedou družstva semického i družstva přerovského, lze pokládati za doručené s právním účinkem i proti družstvu přerovskému.

Č. 12.500.

Samospráva obecní: Paragraf 26 zákona č. 329/1921 Sb. ve znění zákona č. 77/1927 Sb. má na mysli a upravuje toliko příspěvky v penězích.

(Nález ze 17. září 1936 č. 14.099/36.)

V ě c: Město Nové Zámky proti rozhodnutí zem. úřadu v Bratislavě z 2. ledna 1934 o příspěvku podle § 26 obec. fin. novely.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Město Nové Zámky odepřelo usnesením svého zastupitelstva z 18. září 1931 vyhověti žádosti manželů Julia a Alžběty S. o zaplacení náhrady za část stavebního pozemku nabídnutého pro ulici s odůvodněním, že otevřením nové ulice získali majitelé sousedních pozemků takový hospodářský prospěch, že ve smyslu § 26 zákona č. 329/1921 Sb. je možno na ně uvaliti část nákladů s otevřením ulice spojených a požadovati tedy od nich, aby na udržování zmíněné ulice přispěli bezplatným postoupením potřebné plochy pro účely veřejné.

K odvolání manželů S. okr. úřad v Nových Zámkách rozhodnutím ze 7. prosince 1932 napadnuté usnesení obec. zastupitelstva zrušil, ježto nebyly dodrženy formální předpisy § 26 odst. 3 zákona č. 329/1921 Sb.

Odvolání, jež do tohoto rozhodnutí podalo město Nové Zámky, zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím zamítl jednak z důvodů v odpor vzatého rozhodnutí, jednak z těchto důvodů vlastních: K dohodě mezi